

Reception

I anledning af at Ingrid Bøgevig har besluttet at gå på pension efter 15 år som daglig leder holdes der en afskedsreception **tirsdag d. 2. august 2016 kl. 17.**

Samtidig vil vi gerne byde velkommen til den nye daglig leder Line Mogensen og til vores praktikant Thilde Munkholm, som fra 1. august fastansættes til at varetage rengøring.

Der serveres grill pølser m.m. + tilbehør.

Alle er velkommen.

Venlig hilsen, Bestyrelsen

En sommer hilsen fra Sundstrup Zoneterapi til jer alle :-)

Sæt allerede nu **kryds** i kalenderen så i er klar til efterårs start med Yoga på Kulturcenter Værestedet i Låstrup

Hvis du allerede nu ved, at du gerne vil deltage, vil jeg gerne høre fra dig på **TLF: 29847323 el 86697323** så jeg kan planlægge program :-)

Formiddags Yoga med Mindfulness: mandage som starter den 5. september kl 9.30 til 11.00.

Yoga med særlige hensyn (Skåne): mandage som starter den 5. september kl 11.15 til 12.15

Aften yoga med Mindfulness: tirsdage med start 6. september fra 17.15 til 18.45

Et rigtig godt tilbud er at hvis man har meldt sig til et hold med Yoga og Mindfulness kan man frit deltage på begge hold.

Alle holdene har 10 uger pris:

700 kr for at deltage på yoga og Mindfulness holdene og
550 for deltagelse på skåne yoga holdet.

Alle der har lyst til at deltage kan være med :-)

Mange sommerhilsner fra Sundstrup Zoneterapi ved Tove Frederiksen
Krop og Sind i balance :-)

Det skete i Låstrup for 50 år siden.....

I disse dage for 50 år siden havde Borup IF/Låstrup besøg af 45 sportsfolk fra Holland.

fortalt af Ib Hansen suppleret med lokale historier., Fotos fra Signe Jensen og Verner Nielsen.

Besøget kom i stand ved en opringning i foråret 1966 fra Euro- Sport til Borups bestyrelse ved Poul Henriksen om muligheden for at modtage en gruppe fodboldspillere fra Holland, indkvartere dem og arrangere nogle fodboldkampe. Besøget skulle vare 8 dage.

På ankomstdagen i slutningen af juli - ankomststedet var overfor Brugsen - er noget af det der huskes som en speciel oplevelse dengang. At de jo var rigtig udlændinge. Disse fodboldspillere viste sig at være Molikker fra sportsklubben Sagu Boys. Meget mørke og det siges at Peter Norup kiggede en extra gang, da han drog af sted med den største.

Der var nu 45 personer som pludselig skulle dele en hverdag med folk i Låstrup. Engelsk var der ikke så mange der kunne, men hvor var det fantastisk som folk tog imod. De "fremmede" var utrolige. Venlige – taknemlige, så det gik godt med at snakke sammen.

Selve indkvarteringen blev organiseret og det gik nemt. Lærer Ib Hansen var blevet spurgt om hjælp og det blev besluttet at han skulle have lederne, så han fik fire. Ib Hansen boede jo helt alene i et stort hus (lærerbolig).

Der skulle selvfølgelig arrangeres fodboldkampe og det blev der. Hvordan de enkelte kampe endte, står hen i det uvisse.

Der skulle også arrangeres udflugter. En udflugt gik nordpå. Og det fortælles, at da de kom til Sønderup tog de på besøg hos Sønderup Boligmontering. Ja, det blev faktisk en stor oplevelse for gæsterne.

Det der også huskes er udflugten til Viborg. Vi havde fået en aftale med Odin bryggeri, og det var et besøg, som gjorde stort indtryk på direktør Mordhorst. Molukanerne dansede og sang i lokalet og drak øl, så vi blev helt nervøse for, om vi fik dem med hjem. Men det gjorde vi....

Men ellers hyggede gæsterne sig hos deres værtsfamilier. Alt får en ende og afskeden nærmede sig og der skulle være fest i forsamlingshuset. Og det blev en fest ingen af deltagerne glemmer. Direktør Mordhorst fra Odin var også kommet. Han ville gerne være med. Der blev naturligvis holdt taler og så optrådte gæsterne med sang og dans. Det er noget man ikke glemmer. Der kom et tidspunkt, hvor de skulle rejse, men det blev udsat- mere dans og sang, så skulle folk i bussen - dansen fortsatte hele vejen ind i bussen. Af sted skulle de ellers ville deres visum til Danmark udløbe inden grænseovergangen.

Og der blev krammet og mangan en tåre blev fældet, og alle i Låstrup var en stor oplevelse rigere.

NB: Molukanerne var fra Molukkerne. En Hollandsk koloni beliggende i Indonesien. De kunne ikke komme hjem igen. Nogle år efter erobrede de et tog i Assen i Holland, for at gøre opmærksom på deres forhold. Det er 50 år siden de var her, men det er noget de der var med aldrig glemmer.

Den nuværende, tredje generation er stadig engageret i deres gamle ideal, men indser også, at deres liv er forankret i Holland. Fra Holland, forsøger de stadig at holde liv i idéen om en uafhængig [Republik Maluku Selatan](#) (RMS). Samtidig tager de i dag mere del i det hollandske samfund. Der er dog stadig bekymring hos Molukkerne, især hvis situationen på Molukkerne er dårlig. [Læs mere om molukkerne her](#)

Onsdag den 3. august 1966

VIBORG STIFTS FOLKEBLAD

Vi håber på en gang at vinde den glemte krig

45 sportsfolk, der er fordrevet fra deres fædreland, på sportsbesøg i Låstrup

45 sportsfolk i alderen 16—40 år har tilbragt en uge i Låstrup, hvor de har været Låstrup Fodboldklubs gæster. De fleste af sportsfolkene stammer fra republikken Maloekoe Selatan, der er en gruppe øer i Indonesien. De er forskellige steder blevet kaldt hollændere, fordi nogle af dem bor i Holland, andre steder er de blevet kaldt indonesere. Begge dele er forkert, for befolkningen fra republikken hedder slet og ret mollikker.

— Vi vil ikke kaldes indonesere, for det er vi ikke, siger et par af mollikkerne under besøget i Låstrup. Vi har i snart 17 år kæmpet for at være os selv. Det tillader Indonesiens ledere, Sukarno, eller hans efterfølgere altså ikke, at vi er 1 1/2 mill. mennesker, der ikke ønsker Indonesiens indblanding. Vi vil have vor egen præsident og være i fred for udre

nationale domstol holder med os i vor påstand. Det øvrige Indonesien har ingen ret til med magt at tvinge os ind i et uønsket fællesskab.

Vi var i vor gode ret til at nægte at gå med i den sammenslutning, som vi kunne se ikke var demo-

måneder siden, blev han henrettet — for flugtforsøg, hævdede Indonesien, men vi kalder det mord, siger de to mollikker.

Vor mand i Holland, Manusama, blev udnævnt til præsident, og han er nu lederen af de 25.000 mollikker, der befinder sig i Holland i dag. Han bliver præsident for 1 1/2 mill. mennesker, når vi får lov til at vende tilbage til vor egen republik.

— Hvordan kunne så mange nå at slippe til Holland?

Vi har vore egne skikke, vi spiser vor egen mad og passer i det hele taget os selv.

Den hollandske regering gør en masse for mollikkerne. Der er bygget huse til dem, som de kan leje for billige penge; men mollikkerne siger nej tak. De er nervøse for, at hvis de tager imod tilbudet, venter den hollandske regering, at de bliver hollandske statsborgere, og det er det ikke interesseret i.

— Vi vil ikke binde os til nogen stat, for vi vil være frie, så vi, når dagen kommer, kan rejse hjem til vor egen republik, fortsætter de to talsmænd.

USA og Sovjet interesserer sig ikke for vore forhold. Det skyldes måske, at vort land ikke har nogen rigdomme. Måske får vi alligevel hjælp en dag; det håber vi stadig på.

Nogle af de mollikker, der besøgte Låstrup, ses her sammen med en kvindelig hollandsk ledsager og lærer Ib Hansen (til højre), der var med til at tilrettelægge deres ophold i Låstrup.

☆ Indonesiens løsrivelse

Alle vore besværligheder begyndte, da Indonesien løsrev sig fra Holland, fortæller mollikkerne. Der blev dannet fem selvstændige republikker, Østindonesien, Borneo, Sumatra, Pasoendan og Republikken Indonesia.

Indonesia besluttede kort efter løsrivelsen, at de fem republikker skulle slutte sig sammen for at kunne stå stærkere, men det var for os at se en korrupt måde, denne sammenslutning skulle foregå på. Det var uden valg og uden demokrati. Vi var en del af Østindonesien, og vi ville ikke være med til den sammenslutning. Det var jo nemt nok at sige; sværere var det at udføre det i praksis, for vi blev mødt med væbnet modstand, som vi måtte bøje os for.

I 1951 proklamerede vi, at vi ikke ville være med i sammenslutningen, og fortalte Indonesiens ledere, at vi ville lave vor egen republik, fortsætter mollikkerne.

☆ Det var vor ret

Vi mente, at vi var i vor gode ret til at tage en sådan beslutning, for der var underskrevet en erklæring om, at hver af republikkerne måtte have lov til at bevare sin uafhængighed, og den inter-

kratisk; men det mente Sukarno og hans folk altså ikke. De angreb vore øer for med magt at tvinge os ind i fællesskabet. Vor hovedstad, Ambonia, faldt i indonesernes hænder, og vore tropper måtte flygte op i bjergene på hovedøen Ceram, hvor de fortsat kæmper. Vi kalder det selv »den glemte krig«, for der er vist ikke mange, der ved, hvad der foregår i den del af verden.

☆ Lederen blev henrettet

Mollikernes leder i denne kamp var dr. Soumokil, der organiserede kampene og sørgede for våben, mens en anden leder, J. A. Manusama, rejste til Holland. Soumokil blev i 1963 taget til fange af indoneserne, og i 1966, for kun få

— De fleste af os var soldater i den hollandske hær i kampene omkring løsrivelsen. Vi var på øen Java, da uafhængighedserklæringen blev underskrevet. Soldaterne fra Molukkerne ville tilbage til deres øer, men det ville den hollandske regering ikke have. Derfor hentede de os hjem til Holland, fordi Sukarno var ude efter os. Han var bange for, at vi ville blive for stærk en opposition.

☆ Bor i lejre i Holland

Nu bor vi altså i Holland, 25.000 af os. Vi bor i et par store lejre, hvor vi helt passer os selv. Vi kan godt lide hollænderne, men vi ønsker ikke at blive hollandske statsborgere, for vi vil nemlig hjem, så snart der bliver lejlighed til det.

Mollikkerne er medlemme af den hollandske sportsklub Saguboy Boys, der har tilbragt otte dage i Låstrup. De er her på udvekslingsbasis, og turen er arrangeret af Euro-Sport. De har i Låstrup spillet en del fodboldkampe på lokale hold.

næs